

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 250/2012-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. júla 2012 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. J. G., Nitra, správcu konkurznej podstaty úpadcu P. d., V., zastúpeného C. s r. o., vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj bližšie neoznačeného práva na spravodlivosť v konaniach vedených Krajským súdom v Bratislave pod sp. zn. 75 Cb 233/1999 a Najvyšším súdom Slovenskej republiky pod sp. zn. 5 Obo 31/2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. J. G., správcu konkurznej podstaty úpadcu P. d., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. júna 2012 doručená sťažnosť JUDr. J. G., správcu konkurznej podstaty úpadcu P. d., V. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy, ako aj bližšie

neoznačeného práva na spravodlivosť v konaniach vedených Krajským súdom v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 75 Cb 233/1999 a Najvyšším súdom Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) pod sp. zn. 5 Obo 31/2011. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 12. júna 2012.

Zo sťažnosti vyplýva, že uznesením krajského súdu sp. zn. Z-2-3 K 290/96 z 22. augusta 1997 bol na majetok P. d., V. (ďalej len „úpadca“), vyhlásený konkurz. Za správcu konkurznej podstaty úpadcu bol ustanovený sťažovateľ. Listom z 15. februára 1999 oznámil správca konkurznej podstaty spoločnosti A., s. r. o. (ďalej len „A.“), že do súpisu konkurznej podstaty zapísal nehnuteľnosti nachádzajúce sa v katastrálnom území H. a D. (listy vlastníctva č. 1266 a č. 1249). Ďalším listom z 19. februára 1999 oznámil zápis ďalších položiek do konkurznej podstaty, a to jednak vecí majúcich charakter nehnuteľností (stavby osobitne nevyznačené v katastri nehnuteľností), hnutelných vecí v zostatkovej hodnote 5 058 167 Sk a pohľadávok v celkovej výške 3 041 257 Sk, a to na základe Dohody o vydaní majetku družstva z 2. decembra 1995 (ďalej len „dohoda z 2. decembra 1995“). Žalobou z 23. júla 1999 podanou proti sťažovateľovi sa A. domáhal vylúčenia už uvedených vecí a pohľadávok z konkurznej podstaty úpadcu na základe ustanovenia § 19 ods. 2 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze“). Podanú žalobu A. odôvodnil tým, že je výlučným vlastníkom vecí a pohľadávok zapísaných do konkurznej podstaty úpadcu, keďže tieto nadobudol na základe dohody z 2. decembra 1995, a to na majetkové podiely oprávnených osôb a na vyrovnacie podiely členov úpadcu. Sťažovateľ k žalobe uviedol, že sporné nehnuteľnosti boli do súpisu konkurznej podstaty úpadcu zapísané oprávnené, lebo dohodu z 2. decembra 1995 treba považovať za neplatnú z niekoľkých dôvodov.

Predovšetkým ide o to, že vydaním majetku úpadcu A. malo dôjsť k vyporiadaniu záväzkov úpadcu voči A. za to, že tento prevzal pohľadávky členov úpadcu vzniknutých ako nárok na majetkové podiely členov, resp. na vyrovnacie podiely bývalých členov, ktorým členstvo zaniklo. Sťažovateľ tvrdil, že nárok na vydanie majetkových podielov nie je pohľadávkou a nemožno na tento vzťah použiť ustanovenia Občianskeho zákonníka

o záväzkovom práve. Preto ani nebolo možné takýto nárok previesť na A. Opieral sa pritom o nález ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 6/96 zo 16. júna 1997.

Ďalej A. mal prevziať dlh voči bývalým členom družstva, ktorým sa malo ich členstvo ukončiť a ktorí si preto nárokovali na výplatu vyrovnacích podielov. K 31. decembru 1994 malo zaniknúť členstvo 824 osobám. Sťažovateľ však v konaní preukázal, že v dňoch 29. marca 1995 a 31. marca 1995 sa konali členské schôdze, na ktorých sa zúčastnilo spolu 345 členov, čo znamená, že týmto osobám členstvo nezaniklo. Nemohol im preto ani vzniknúť nárok na vyplatenie vyrovnacieho podielu.

Uzavretím dohody z 2. decembra 1995 došlo k zániku záväzku splynutím podľa § 584 Občianskeho zákonníka, čím sú ustanovenia o kúpnych cenách v zmluvách o prevode nehnuteľností neplatné, keďže neexistoval záväzok úpadcu voči oprávneným osobám.

Rozsudkom krajského súdu č. k. 75 Cb 233/1999-779 z 8. decembra 2010 bolo žalobe vyhovie. Na základe odvolania sťažovateľa rozsudkom najvyššieho súdu č. k. 5 Obo 31/2011-906 z 22. marca 2012 bol rozsudok krajského súdu potvrdený. Rozsudok bol doručený právnomu zástupcovi sťažovateľa 12. apríla 2012, a preto je sťažnosť podaná v zákonnej lehote.

Podľa názoru sťažovateľa krajský súd nesprávne vyhodnotil jeho argumentáciu a nevysporiadal sa s jeho námietkami uplatnenými v konaní. Z odôvodnenia rozsudku nie je možné ustáliť, na základe čoho sa priklonil k argumentácii A. Najvyšší súd sa v odôvodnení rozsudku obmedzuje len na konštatovanie, že sa stotožňuje so závermi krajského súdu bez uvedenia akýchkoľvek dôvodov a argumentov. Konkrétne neodôvodnil záver, podľa ktorého je irelevantné, že zákon nedefinoval majetkové pomery ako pohľadávku oprávnených osôb, hoci zodpovedanie tejto otázky je kľúčové vzhľadom na to, že k postúpeniu domnelých pohľadávok zo strany členov úpadcu na A. došlo a je potrebné posúdiť, či toto postúpenie je platným právnym úkonom alebo nie. Taktiež nezdôvodnil záver, podľa ktorého je irelevantné ustálenie počtu členov úpadcu. Tento názor len dokladá hypotézou, že sa na členských schôdzach mohli zúčastniť aj bývalí členovia úpadcu

a podpísať sa na prezenčné listiny, aj keď už fakticky jeho členmi neboli. Nevysporiadal sa napokon ani s námietkou posúdenia platnosti, resp. neplatnosti zmlúv o prevode nehnuteľností s prihliadnutím na dohodu o kúpnej cene. Odôvodnenie rozsudkov všeobecných súdov neobsahuje právnu ani logickú argumentáciu, ale ani žiadnu právnu úvahu, a preto treba rozhodnutia považovať za nepreskúmateľné. Súčasťou náležitého odôvodnenia je aj náležité vysporiadanie sa s dôkazmi, ktoré predložil účastník. Vzhľadom na uvedené sú rozsudky nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, ako aj pre ich nezrozumiteľnosť, čo znamená, že základné právo na súdnu ochranu nebolo naplnené reálnym obsahom.

Sťažovateľ žiada vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie označených článkov ústavy a dohovoru, ako aj bližšie nešpecifikovaného práva na spravodlivosť v konaniach vedených krajským súdom pod sp. zn. 75 Cb 233/1999 a najvyšším súdom pod sp. zn. 5 Obo 31/2011 s tým, aby rozsudky krajského súdu z 8. decembra 2010 a najvyššieho súdu z 22. marca 2012 boli zrušené a vec vrátená na ďalšie konanie. Napokon sa domáha náhrady trov konania.

Z rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 5 Obo 31/2011 z 22. marca 2012 vyplýva, že ním bol potvrdený rozsudok krajského súdu č. k. 75 Cb 233/1999-779 z 8. decembra 2010. Podľa názoru najvyššieho súdu z obsahu spisu vyplýva, že uznesením predstavenstva úpadcu z 21. augusta 1995 bolo rozhodnuté o vydaní majetku úpadcu členom úpadcu na vyrovnacie a majetkové podiely oprávnených osôb dohodou podľa zmlúv o postúpení pohľadávok členov a nečlenov úpadcu. Dohodou z 2. decembra 1995 úpadca vydal A. svoj majetok vo výške 19 031 076 Sk na základe prevzatia dlhu voči oprávneným osobám na majetkové podiely vyplývajúce zo zákona č. 42/1992 Zb. o úprave majetkových vzťahov a vyporiadaní majetkových nárokov v družstvách v znení neskorších predpisov (ďalej len „transformačný zákon“) a na vyrovnacie podiely vyplývajúce zo stanov úpadcu. K nehnuteľným veciam nadobudol A. vlastnícke právo vkladom do katastra nehnuteľností na základe kúpnych zmlúv uzavretých medzi úpadcom a A. pred vyhlásením konkurzu na majetok úpadcu. Majetkové pomery oprávnených osôb sú vypočítané podľa kritérií schválených v transformačnom projekte a potvrdené audítorom. Nehnuteľnosti boli

zaradené do investičného majetku A. a boli vykázané v súvahe k 31. decembru 1996, hnutelné veci boli zaradené do investičného majetku k 31. decembru 1995. Ukončenie členstva 824 členov úpadcu k 31. decembru 1994 vyplýva zo spisu obchodného registra v rámci konania o zápise zmeny základného imania úpadcu. Krajský súd dospel k správneému záveru, že A. nehnuteľnosti, hnutelné veci a pohľadávky tvoriace predmet konania nadobudol do svojho vlastníctva na základe dovolených právnych úkonov. Vychádzal zo záverov krajského súdu vyslovených v konaní vedenom pod sp. zn. 66 Cbi 76/2000 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 6 Obo 3/2009. Predmetom uvedeného konania bolo určenie neplatnosti právnych úkonov sťažovateľa, ktorými odstúpil od kúpnych zmlúv o predaji sporných nehnuteľností A. V uvedenom konaní sa riešili právne otázky majúce význam aj pre teraz posudzovanú vec. A. na základe dohody z 2. decembra 1995 uzavretej s úpadcom prevzal úpadcov dlh vo výške 19 031 076 Sk voči oprávneným osobám a členom úpadcu vyplývajúci z ich nároku na majetkový podiel a vyrovnací podiel. Zo zmlúv o postúpení pohľadávok z 21. júna 1995 uzavretých medzi A. a osobami s nárokom na majetkový a vyrovnací podiel vyplýva, že tieto pohľadávky boli postúpené A., a ten sa zaviazal za ne oprávneným osobám zaplatiť. Úpadca A. vydal majetok vo výške prevzatých dlhov úpadcu. Zo záverov zistených v konaní vedenom pod sp. zn. 66 Cbi 76/2000 vyplýva, že A. preukázal splnenie povinnosti voči oprávneným osobám, prípadne voči ich dedičom, a to výpisom z hlavnej knihy účtovníctva A. v spojení s inventúrnymi súpismi a pokladničnými dokladmi, resp. výdajkami. Právo na majetkový podiel vzniklo oprávneným osobám v súvislosti s transformáciou úpadcu v zmysle transformačného zákona. Majetkové podiely oprávnených osôb boli vypočítané podľa kritérií stanovených v transformačnom projekte z roku 1992 a potvrdených audítorom. Ustanovenie § 13 ods. 3 transformačného zákona umožňovalo úpadcovi a oprávnenej osobe dohodnúť sa na spôsobe vyporiadania majetkového podielu aj pred uplynutím siedmich rokov od schválenia transformačného projektu. V danom prípade došlo k vyporiadaniu majetkových podielov, čo vyplýva jednak z uznesenia predstavenstva úpadcu, ale následne aj z dohody z 2. decembra 1995, ktorou A. prevzal dlh úpadcu voči oprávneným osobám na splatenie majetkového a vyrovnacieho podielu. Treba súhlasiť aj s tým záverom krajského súdu, že na daný prípad nemožno aplikovať právne závery obsiahnuté v náleze ústavného súdu, na ktorý sa sťažovateľ

odvoláva. Jeho tvrdenie, podľa ktorého transformačný zákon nedefinoval majetkový podiel ako pohľadávku oprávnenej osoby voči transformovanému družstvu, je irelevantné. Z ustanovenia § 17a ods. 1 transformačného zákona vyplýva, že družstvo vydá podielnické listy oprávneným osobám, ktoré nie sú jeho členmi a ktorým neboli majetkové podiely vydané. To isté vyplýva aj z nález. V danom prípade sa však úpadca dohodol s oprávnenými inak, majetkové podiely vydal a oprávnené osoby takéto plnenie preukázateľne prijali. Nález ústavného súdu sa zaoberá kapitalizáciou majetkových podielov oprávnených osôb, podiely ktorých neboli v zmysle § 13 ods. 2 alebo 3 transformačného zákona vyporiadané. Úpadca bol povinný za majetkové podiely oprávnených osôb, ktoré nevyužili postup podľa § 13 ods. 2 alebo 3, vydať družstevné podielnické listy ako cenné papiere. Z toho je zrejmé, že oprávnené osoby nemohli mať po siedmich rokoch pohľadávku voči úpadcovi na vydanie majetkového podielu, pretože majetkový podiel bol nahradený cenným papierom. Z tohto dôvodu ústavný súd v predmetnom náleze vylúčil aplikáciu záväzkových vzťahov podľa Občianskeho zákonníka. Tvrdenie sťažovateľa, podľa ktorého sa krajský súd nevysporiadal s právnou kvalifikáciou dohody z 2. decembra 1995 (sťažovateľ ju považuje za dohodu o prístupí k záväzku úpadcu), nie je dôvodné. Z obsahu dohody z 2. decembra 1995 jasne vyplýva, že A. prevzal dlh úpadcu voči oprávneným osobám na splatenie majetkového a vyrovnacieho podielu a do výšky prevzatého dlhu úpadcu bol prevedený majetok úpadcu na A. A. si svoje záväzky voči oprávneným osobám aj splnil. Rovnako správny je aj záver krajského súdu o ukončení členstva 824 členov úpadcu. Tvrdenie sťažovateľa, podľa ktorého niektorým členom úpadcu (okrem tých, ktorí zomreli) nevznikol nárok na vyrovnací podiel, pretože ich členstvo nezaniklo spôsobom uvedeným v stanovách, nie je dôvodné. Sťažovateľ svoje tvrdenie preukazuje tým, že na členskej schôdzi konanej 29. marca 1995 sa zúčastnilo 345 účastníkov, pričom k 31. decembru 1994 malo zaniknúť členstvo 824 členov spomedzi 852 členov úpadcu po transformácii. Podľa názoru najvyššieho súdu uvedená skutočnosť pre ustálenie členov úpadcu nie je relevantná. Bývalí členovia sa mohli zúčastniť tejto schôdze a podpísať sa na prezenčné listiny, aj keď už fakticky neboli členmi úpadcu. Krajský súd správne uzavrel, že zánik členstva 824 členov obchodný register považoval už za preukázaný v konaní o zápise zmeny základného imania, a to na základe listinných dôkazov a vyhlásenia členov úpadcu. Sťažovateľ svoje tvrdenie, podľa ktorého neexistuje

žiadny pozitívny dôkaz o zániku členstva (okrem mŕtvych), žiadnym relevantným dôkazom nepreukázal. Naopak, obchodný register konal v súlade so zákonom, keď vykonal zápis zmien na základe vyhlásenia členov predstavenstva. Obchodný register rozhodoval na základe skutočností zistených z informatívneho výsluchu a na základe čestného prehlásenia. Zánik členstva vyplýva aj zo zoznamu odovzdaných žiadostí 235 členov o zrušenie členstva z 21. júla 1994 opatreného pečiatkou úpadcu s dátumom 25. júl 1994. Tvrdenie sťažovateľa, podľa ktorého pretrvávajúce členstvo preukazujú aj osobné karty členov úpadcu, ktoré neobsahujú žiadosti členov o zrušenie členstva, nie je dôvodné. Krajský súd správne uviedol, že nemôže byť na ťarchu A. neexistencia niektorých písomností, keď bolo preukázané, že sťažovateľ z priestoru úpadcu „*odviedol za auto písomností bez inventarizácie a bez ich odovzdania štatutárnym orgánom*“. Bolo teda preukázané, že jednotlivým členom členstvo zaniklo, a preto im aj vznikol nárok na vyrovnací podiel.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy

zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Na rozhodnutie o tej časti sťažnosti, ktorá smeruje proti konaniu vedenému krajským súdom pod sp. zn. 75 Cb 233/1999, nie je daná právomoc ústavného súdu.

Ako to vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda len vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy.

Proti rozsudku krajského súdu č. k. 75 Cb 233/1999-779 z 8. decembra 2010 bolo prípustné odvolanie ako riadny opravný prostriedok. Preto právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľa podľa ústavy a dohovoru mal vo vzťahu voči konaniu vedenému krajským súdom najvyšší súd v rámci odvolacieho konania. Tým je zároveň vylúčená právomoc ústavného súdu. V uvedenej súvislosti treba napokon ešte dodať, že sťažovateľ aj využil právo podať odvolanie.

Odlíšná je situácia vo vzťahu k tej časti sťažnosti, ktorá smeruje proti konaniu vedenému najvyšším súdom pod sp. zn. 5 Obo 31/2011. Túto časť sťažnosti treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natol'ko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Jadrom sťažnosti je námietka sťažovateľa, podľa ktorej krajský súd, ale najmä najvyšší súd sa náležite nevysporiadali s uplatnenými námietkami sťažovateľa, pričom nie je možné ustáliť, na základe čoho sa priklonili k argumentácii A.

Takto postavenej sťažnostnej námietke nemožno prisvedčiť.

Najvyšší súd zhrnul skutkové zistenia, ktoré boli podľa jeho názoru rozhodujúce pre správne posúdenie veci. Následne sa podrobne zaoberal jednotlivými uplatnenými námietkami sťažovateľa a dostatočným spôsobom vysvetlil, prečo s nimi nemohol súhlasiť. Preto argumentáciu najvyššieho súdu treba považovať za dostatočnú a presvedčivú, čo v konečnom dôsledku znamená, že rozsudok nie je ani arbitrárny, ale ani zjavne neodôvodnený. Na uvedených záveroch nič nemení skutočnosť, že sťažovateľ s rozsudkami všeobecných súdov nesúhlasí. Základné právo na súdnu ochranu, resp. právo na spravodlivé súdne konanie neznamená bez ďalšieho právo na to, aby bolo žalobným požiadavkám účastníkov konania vyhovené.

Pokiaľ sťažovateľ vyčíta všeobecným súdom neodôvodnenie záveru, podľa ktorého má byť irelevantné, že transformačný zákon nepovažoval majetkové podiely za pohľadávky (a tieto preto nebolo možné postúpiť na základe Občianskeho zákonníka), nemožno ani z pohľadu ústavného súdu so sťažovateľom súhlasiť. Sťažovateľ v tejto súvislosti osobitne akcentuje právny názor vyslovený v náleze ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 6/96 zo 16. júna 1997.

Zo zisteného skutkového stavu (správnosť ktorého sťažovateľ nenamieta) vyplýva, že predstavenstvo úpadcu sa 21. augusta 1995 rozhodlo nároky na majetkové podiely členov uspokojiť. Týmto rozhodnutím celkom nepochybné vznikla pohľadávka oprávnených na úhradu majetkových podielov, ako na to podrobne a správne poukazuje najvyšší súd.

Za dostatočnú treba považovať aj podrobnú argumentáciu najvyššieho súdu vysvetľujúcu, prečo je správny skutkový záver, podľa ktorého k 31. decembru 1994 zaniklo členstvo 824 členov úpadcu. Najvyšší súd sa dostatočným spôsobom vysporiadal s dôkazmi, ktoré v tomto ohľade boli k dispozícii. Skutočnosť, že podľa názoru sťažovateľa bolo treba existujúce dôkazy hodnotiť inak, nemôže byť rozhodujúca.

Pokiaľ sťažovateľ vytýka, že uzavretím dohody z 2. decembra 1995 došlo k splynutiu podľa § 584 Občianskeho zákonníka, čím sú ustanovenia o kúpnych cenách v zmluvách o prevode nehnuteľností neplatné pre neexistenciu záväzku predávajúceho voči oprávneným osobám, treba konštatovať, že táto námietka je formulovaná veľmi nejasne a nezrozumiteľne. Nevyplýva z nej dostatočne, čo má sťažovateľ presne na mysli.

Z pohľadu ústavného súdu správnosti záverov všeobecných súdov nepriamo nasvedčujú ešte ďalšie dve skutočnosti.

Pokiaľ sťažovateľ dodatočne odstúpil od zmlúv o prevode nehnuteľností s poukazom na to, že A. svoje záväzky nesplnil, bola platnosť týchto odstúpení od zmlúv predmetom osobitného súdneho konania. Pritom už samotná skutočnosť, že sťažovateľ od zmlúv odstúpil, vyjadruje, že podľa jeho vtedajšieho právneho názoru boli kúpne zmluvy platné,

pretože odstúpiť možno iba od platného právneho úkonu. Ani súd v tomto konaní nezistil skutočnosti svedčiace o neplatnosti kúpnych zmlúv.

V konaní sa nepreukázalo ani len náznakom, že by niektorá z oprávnených osôb nebola vo svojich nárokoch, či už na majetkový alebo vyporiadací podiel, uspokojená. Takéto osoby by sa totiž inak museli so svojimi neuspokojenými pohľadávkami prihlásiť do konkurzu vyhláseného na A.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. júla 2012